

Sygn. akt: III C 490/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Milko
Protokolant:	St. Sekretarz sądowy Katarzyna Więcek

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy

z powództwa **Banku (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **C. Ś.**

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sędzia Małgorzata Milko

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 9 marca 2015 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od C. Ś. kwoty 33 365,08 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 28 lutego 2013 roku i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że C. Ś. nie wywiązał się z zawartej w dniu 24 listopada 2008 roku umowy o wydanie karty kredytowej i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie, na które składają się należności z następujących tytułów: należność główna z tytułu transakcji bezgotówkowych w kwocie 21 458,37 złotych oraz odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 27 lutego 2013 roku w kwocie 11 598,75 złotych.

Zarządzeniem z dnia 3 lipca 2015 roku Przewodnicząca ustanowiła dla pozwanego C. Ś., którego miejsce pobytu nie jest znane, kuratora w osobie pracownika Wydziału III Cywilnego tutejszego Sądu A. W..

Kurator procesowy A. W. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie z dnia 7 października 2015 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. podtrzymała żądanie pozwu podnosząc, że zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Wierzytelność wynikająca z umowy o wydanie karty kredytowej z dnia 24 listopada 2008 roku stała się wymagalna – na skutek wypowiedzenia umowy – z dniem

5 maja 2011 roku. Przed upływem dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia z tego tytułu, w dniu 17 kwietnia 2013 roku, Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł przeciwko C. Ś. pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym, co zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 roku (III CZP 66/13), skutkowało przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Postępowanie w tej sprawie zostało prawomocnie umorzone postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2013 roku. Pozew w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 9 marca 2015 roku, a więc przed upływem terminu przedawnienia.

Na rozprawie w dniu 15 października 2015 roku kurator procesowy A. W. podtrzymała stanowisko procesowe wyrażone w odpowiedzi na sprzeciw, wskazując, że powódka nie wykazała faktu przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2008 roku C. Ś. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o kartę kredytową VISA, na podstawie której bank zobowiązał się do wydania mu karty kredytowej uprawniającej do korzystania z limitu w wysokości 21 700 złotych oraz obsługi i rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty kredytowej, a pozwany – do zapłaty zobowiązań wynikających z wykonanych operacji wraz z należnymi opłatami i prowizjami związanymi z umową.

Zgodnie z postanowieniem par. 6 umowy C. Ś. był zobowiązany do spłaty limitu poprzez dokonywanie wpłaty co najmniej minimalnej kwoty w wysokości wskazywanej w wyciągu, nie później niż w terminie wskazywanym na wyciągu.

Zgodnie z postanowieniem par. 13 ust. 4 i 5 umowy jej rozwiązanie / wypowiedzenie następuje na warunkach określonych w Regulaminie. W przypadku wypowiedzenia postanowień umowy lub upływu okresu, na jaki umowa została zawarta i nie przedłużenia jej postanowień na kolejny okres, w szczególności z powodu występowania zadłużenia przeterminowanego, Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zastrzegł sobie prawo przeniesienia zadłużenia na wyodrębniony rachunek bankowy.

Zgodnie z postanowieniem par. 7 ust. 2 umowy w przypadku rozwiązania umowy i przeniesienia zadłużenia przeterminowanego na wyodrębniony rachunek bankowy, Bank (...) Spółka Akcyjna w W. obciążała przedmiotowy rachunek oprocentowaniem zadłużenia przeterminowanego, które na dzień sporządzenia umowy wynosiło 30%.

Dowód:

- umowa o kartę kredytową z dnia 24.11.2008 r. k. 61 – 64,
- Regulamin kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) SA k. 66 – 71.

C. Ś. nie spłacał limitu kredytowego regularnie i z tego tytułu na dzień 7 marca 2011 roku kwota zadłużenia wynosiła łącznie 23 622,97 złotych. Pismem z dnia 7 marca 2011 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu zawartej z C. Ś. w dniu 24 listopada 2008 roku umowy o kartę kredytową z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia. Przesyłka zawierająca ww. pismo powróciła do nadawcy z powodu jej niepodjęcia w terminie w dniu 4 kwietnia 2011 roku.

Dowód:

- potwierdzenie wykonania operacji k. 8 – 16,
- wypowiedzenie umowy karty kredytowej k. 65,
- przesyłka zawierająca wypowiedzenie umowy karty kredytowej k. 65.

W dniu 27 lutego 2013 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła wyciąg z ksiąg Banku, w którym stwierdziła, że w księgach widnieje wymagalne zadłużenie C. Ś. zamieszkałego w S. przy ulicy (...) z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 24 listopada 2008 roku, którego wysokość na dzień wystawienia wyciągu wynosi 33 365,08 zł i obejmuje niespłaconą należność główną w kwocie 21 458,37 złotych oraz odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 27 lutego 2013 roku w kwocie 11 598,75 złotych. Wskazano nadto, że od dnia 28 lutego 2013 roku Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. przysługują dalsze odsetki od kwoty należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku z dnia 27.02.2013 r. k. 5.

Pismem z dnia 27 lutego 2013 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wezwała C. Ś. do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 24 listopada 2008 roku, którego wysokość na dzień sporządzenia pisma wynosiła 33 365,08 złotych.

Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 27.02. 2013 r. wraz z przesyłką k. 6 – 7.

(...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko C. Ś. o zapłatę kwoty 33 656, 08 złotych z tytułu zadłużania wynikającego z umowy o kartę kredytową z dnia 24 listopada 2008 roku wpłynął do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 9 marca 2015 roku.

Niesporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powódka, jak wynika z treści uzasadnienia żądania pozwu, wywodzi roszczenie z umowy o kartę kredytową z dnia 24 listopada 2008 roku, na podstawie której powód oddał pozwanemu do dyspozycji określony limit kredytowy, a pozwana zobowiązała się do spłaty wykorzystanego limitu zgodnie z treścią wyciągów transakcji z rachunku karty kredytowej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 września 2012 roku o elektronicznych instrumentach finansowych (tekst jednolity z 2012 roku, poz. 1232) przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę.

Podniesiony przez kuratora procesowego zarzut przedawnienia roszczenia okazał się uzasadniony.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. o upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Przepis art. 118 k.c. stanowi natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zważywszy, że do oceny stosunku prawnego winny być stosowane przepisy obowiązujące w dacie jego nawiązania, zastosowanie znajdzie przepis art. 6 przywołanej powyżej ustawy o elektronicznych instrumentach finansowych, zgodnie z treścią którego roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat, przy czym jeżeli posiadacz karty kredytowej zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 243/08, OSNC 2010/1/16).

Z treści potwierdzenia wykonania operacji przy użyciu wydanej pozwanemu na podstawie umowy z dnia 24 listopada 2008 roku karty kredytowej nie wynika w jakiej dacie pozwany zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty. Niewątpliwie nastąpiło to najpóźniej w dniu 7 marca 2011 roku, kiedy to powódka sporządziła pismo w przedmiocie wypowiedzenia umowy kredytowej. Na skutek tego oświadczenia umowa uległa rozwiązaniu w dniu 4 maja 2011 roku. Od tej daty zatem należy liczyć dwuletni termin przedawnienia roszczenia. Termin ten upłynął w dniu 4 maja 2013 roku. Powódka podniosła, że przed upływem tego terminu wytoczyła przeciwko pozwanemu powództwo o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie. Stosownie do treści przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia. Powódka nie udowodniła jednakże aby takie powództwo we wskazanej w piśmie z dnia 7 października 2015 roku dacie przeciwko pozwanemu wytoczyła i aby postępowanie to zakończyło się umorzeniem postępowania na podstawie przepisu art. 505³⁷ k.p.c. Stosownie do treści przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Podkreślić jednakże należy, że przepis art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). W sytuacji kiedy strona pozwana przeczy zasadności żądania pozwu udowodnienie okoliczności przemawiających za zasadnością żądania pozwu nie może opierać się na samych twierdzeniach strony powodowej, lecz wymaga przedstawienia dowodów wskazujących na istnienie danego faktu, z którego strona powodowa wywodzi skutki prawne. W okolicznościach faktycznych sprawy tym faktem jest wniesienie pozwu przeciwko pozwanemu do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w dniu 17 kwietnia 2013 roku i umorzenia zainicjowanego tym pozwem postępowania w trybie przepisu art. 505³⁷ k.p.c. Strona powodowa żadnego dowodu na tą okoliczność nie zaoferowała. Podstawową zasadą polskiego procesu cywilnego jest zasada kontradyktoryjności, która zakłada, iż inicjatywa dowodowa w toku postępowania należy do stron, natomiast możliwość powołania przez sąd dowodu z urzędu winna być wykorzystywana jedynie w okolicznościach o charakterze wyjątkowym, związanych na przykład z nieporadnością strony lub jej ułomnościami. W okolicznościach faktycznych sprawy nie zachodziły podstawy do tego aby Sąd z urzędu podejmował jakiegokolwiek czynności dowodowe zmierzające do tego aby strona powodowa przedstawiła dowody na okoliczność przerwania biegu terminu przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia. Zważywszy, że ciężar dowodu w zakresie wykazania przerwania biegu terminu przedawnienia spoczywał, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. na powódzie, to powód ponosi negatywne skutki prawne niewykazania tej okoliczności.

Jak już wyżej wskazano roszczenie wynikające z umowy o kartę kredytową z dnia 24 listopada 2008 roku uległo przedawnieniu w dniu 4 maja 2013 roku. Pozew wniesiony przeciwko C. Ś. do tutejszego Sądu w dniu 9 marca 2015 roku nie mógł zatem wywołać skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia.

Materialnoprawnym skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia, jest możliwość odmowy spełnienia świadczenia przez dłużnika. Przedawnione roszczenie nie wygasa, lecz przekształca się w roszczenie naturalne, co oznacza w tym wypadku pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej. Skutek ten następuje z chwilą skutecznego (następującego po upływie terminu przedawnienia) podniesienia zarzutu przedawnienia, nie zaś z upływem samego terminu przedawnienia.

Z powyższych względów powództwo należało oddalić.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Wykonać zarządzenie w terminie 14 dni.
4. Akta przedłożyć z pismem lub za 30 dni od wykonania zarządzenia.

Sędzia Małgorzata Milko